

Leitud tütarlaps.

Zane Grey romaan.

14

„Pästab küll, kui toimitakse ainult õieti ning osavasti,“ vastas mrs. Andrews.

„Kõneldes arstidest,“ tähendas Columbine võimalikult üksikõikse, „tuli mulle järsku meelde Wilson Moore. Kas olete juba dikult temast midagi kuulnud? Kas arst tegi ta jala Kremmlingi terveks?“

„Ei,“ ruttas vastusega mrs. Andrews. „Kremmlingis polnudki arsti. See oli saadetud Denverisse. Ja kuna Wils ei saanud sinna minna ega ise eedata, pöördus ta vana mrs. Plummeri poole. See tegi tubli tööd, seda ei saa salata. Jalg on, jumal tänatud, päästetud.“

„O... ma olen talle südamest tänulik!“ ausistas Columbine. „Mäa Wils ometi vigasid ei jät... lõmbakaks...“

„Minna arvan mitte. Aga te võite ise näha. Wils on siin. Ta tuli tumele õhtul ja elab mu mehevennaga ühes toas.“

Mrs. Andrews pausaks need sõnad karmesti suust, nähtava heameelega, kuid enam naiselikult instinktiivselt. Ta silmad kiirgavad rõõmuse pilvedena nooremale naisele.

„Siin!“ hüüdis Columbine kokkudes ja tundis õhuga rõõmu, ebameelset ja õhutatust. Ta punetas järsku, kuid lül varsti kahvatuma.

„Tõsi, tõsi,“ ütles mrs. Andrews, vaadates mrs. Andrews ja vaatas nüü juba uksest välja. „T... eks siin kuskil olema. Alles hiljuti komberdas ta oma karguga mööda.“

„Karguga?“ hüüdis Columbine meelt heites.

„Karguga jahi! Ta meisterdas selle endale ise... Aga ma ei näe teda praegu. Võib-olla läks ta tuppa, kui nägi teid tulemas. Ta on hirmus häbelik selle kargu pärast.“

„Noh... kui ta häbeneb... kui tal piimlik on... oleks parem, kui ma lahkukain,“ kogelas Columbine, võitles andaga. Mis siis, kui Wilson, näeb teda siin? Kui ta aimab, mispärast ta tulnud siia? Süda hakkas tahtnuta peksma.

„Rahustuge, Columbine,“ vastas mrs. Andrews lahkelt. „Ma tean, et teie rünnak Wils vahel oli pahandus, ta rääkis mulle... Kuid poisist on kahju... Aga kui te peate minema... Loodan, et tulete veel kord enne lumelangemist. Head aega!“

Columbine jättis kähku jumalaga ja poetas enese karmesti majast oemale. Aga enne, kui ta jõudis ümber teise maja nurga, kuul ta tuli mööda minna, ja enne, kui ta jõudis saada tagasi tasakalu, nägi ta Wilson Moore'i, kes komberdas kargu näljal, hoides maast kõrgemale peksudes seostesse mähitud jalga. Ka Wils oli näinud tutrikut. Ta ruttas oemale, hoidudes kohtumisest.

„Wils, on!“ vallandus tahtnuta hülle tütarlapse suust.

"Wilson!" vallandus hõbe tahtmata Columbine'i suust. Järgneval hetkel kahetses ta juba oma tegu. Ent oli hilja. Cowboy pöördus tagasi, hõmbades taglaselt lasteale.

Columbine kiirustas üksi sammas. Järele ei kaadunud temas kogu argus. Nähes noorepõlve sõpra, oli kindlusest muundatus.

"Wilson Moore, sa tahtsid minu eest ära põrka," ütles ta kerge etteheiteliga.

"Tere, Columbine!" vastas cowboy, jättes talle panemata tõidud sõnad.

"Oo, ma olin nii kurb, et olei sügastuhtu," pakkus ta tüdruk. "Kuid nüüd olen ma rõõms, et sa... et sa... Aga Wilson, sa oled kahvatu ning kahjunud... sa oled ränkasti kannatanud!"

"Jah, haigus võttis veidi maha," vastas poiss.

Columbine polnud näinud Moore'i kunagi teinena kui poeviturna, tervena ning jõllena, kuid nüüd olid need sõnad vajunud, silmad augus ja nõukas nii tugevad liiad kõhavad. Seda nähes, tüdruk tundis endas nagu midagi kokku põmbuvat. Wils... mis... mitne aasta võrra vanem. Tema silgavad prouad silmad loikusid nootena tüdruku hinge.

"Sa ei teatanud endast ühtki sõna," jätkas Columbine etteheitelult. "Keeqi ei kutsunud sulle sügastuhtu. Poissid ütlesid, nad ei teadnud midagi. Papa pühendas, kui küsisin sinu järele. Jackilt ma ei julgenud pärida. Ja moonavedajad, kes tuli meile — valefals. See parast tulin alla küsima, kas tahad Andrew'id siia toa sinu madratsi, kuid ma ei võinud aimata, et oled jae siin... Nüüd olen rõõms, et tulid!"

"Mitte imelik sügav liige tekkis poisil siin!"

"See oled sina ise, Columbine!" vastas cowboy haruldase vabiseva häälega. "Ma ei ole, et oled murets minu õnnelase puht. Aga kuidas võisin ma saata sulle sõna?"

"Sa püüadid mu hobuse Pronto," vastas Columbine omalt poolt väikest häälega. "Ma ei mõista sind küllalt tänada."

"See oli väider juhtumina. Pronto kaotas üllasti pea. London, et hobu on terve."

"Jah, peaaegu. Võttis aega, enne kui sain kõik pinnad ja mustuse välja. Pronto on varsti jälul, hoolimata niast Jack Rebolandil cowboy trikiat."

Columbine mainis aritias kibedusega perepõlv nime. Moore pööras näo mõtetes kõrvale.

"London, et vana BENI küsi küib hästi," teatas ta varjalt kuuldavalt.

"Kas teadid küi oma õnnetusesi?" küsis Columbine, juhtides kõne mujale.

"Jah."

"Aga, Wilson, sa oleksid pidanud saatma kaasa õuna, või vähemalt kirjutama."

"Mina? Kas ma pean andma nende ees,

kui mul häda? Ei, Columbine, seda ma ei suuda."

"Wilson, sa pead omati minema varsti koju — Denverisse — kas sa oled ei tahnud?"

"Ei," küles lühike vastus.

"Aga mida mõtled sa peale hõkate? Sa ei saa omati lootada — sa ruti?"

"Columbine, ma ei saa taluda enam rahvata — igatseis mitte talu enam nenda nagu varem," pakkus Wilson ahastuse. "Ma saan rahvata, seda küll, ent mitte endale."

"Vaene poiss!" Columbine'i toon, millega ta seda ütles, ja hääle, millega ta aetas kile cowboy kargu, ei andnud meile mõlemale selgitatust, et see valitavast tunnetest, aga nad olid siin sügavemad oma mõrdele sõbrata. "Ma ei suuda seda uskuda," ütles tüdruk tüdruk.

"Kardan, et see on ühe. Jalamurd oli raske, Columbine. Ei pidanud palju, oleksin jäänud siia jäänud."

"Sa võid hõlt. Sa ei tervia... Wilson, kas kavatsed jätta siia Andrew'id juure?"

"Mitte kunagi. Nii eadilgi tegemist küllalt, Columbine, ma kavatsen osta aja-kõuekõne nakkidat maistul."

"Osta maistul?" küsis tüdruk üllatuse.

"Kuhu?"

"See Old White Sides'i all. Mul oli juba ammu see kavatus. Kas tead seda tüüpi väikest eris, püües kaljurnu all? Seal on tore ahtas. Otsene külmus kord kord seal, Napsi annu, mille ehitatud mähkõlled."

"Jah, ma saan. See on ilus koht — suurepärane vana aeg. Täna, sa ei saa omati elada seal?" küsis Columbine.

"Mispärane ühte, kui tahin küüda?"

"See püüas, püüas Seal on üksikuna väike tuba, kus is puru, eelmad praguand täis, korstna püüas. Wilson, aga sa omati tahad üheksa? Sa ei saa siina elama üksi?"

"Muidugi. Ma ei saa ühe mõeldud," vastas cowboy üheksa. "Või arvad, et võtan endal üheksa? Sa ei teeks seda, kui küi ka kogu üheksa üheksa?"

"Aga kui sa ei saa üheksa üheksa üheksa?" küsis tüdruk üheksa üheksa üheksa.

"Ma lootsin, et sa ei tervia... Wilson, sa ei tervia... Columbine, ma pole ju..."

"Sa ei tervia... Columbine, ma pole ju..."

"Wilson Moore," Columbine hakkas tahtmatult hingeldama. "Wils, kas tahad teha üheksa White Sides'i üheksa, kui..."

"Sa ei saa üheksa üheksa. Isasuguse meele..."

"Sa ei saa üheksa üheksa üheksa üheksa..."

"Sa ei saa üheksa üheksa üheksa üheksa..."

tas polist. „Imelik, millise pöörde võtab vahetat ajakäik.“

„Jah, on küll imeilik,“ vastas Columbine nagu mingis vihas ja ausa sõna raskimata koduteele.

„Head aega, Columbine,“ hüüdis Wilson Moore järsku.

Kogu aja, mil tüdruk saabus White Slides'i ranchi poole, murdis ta pead, mis siis oleks oli juhtunud, et ta seisukord nii mõnd palju raskem kui varem. Ta hakkas mõistma, et Wilst lähedus tegi rangemaks tema peamise abielumise kasuvannaga. Vaevalt oli ta jõudnud end peset koguda, kui silmas, ranchi jõudes, Jack Belloundsi, kelle nägu näisema tume kui kõnnaj.

„Võnnake teie sinuga rääkida!“ kärgatas poiss, tulestades tüdrukule meelde lapse lühivarduse.

„Kas tõesti?“ küsis Columbine sunnitud rahuga. „Viisaka kõnetuse järgi otsustades, millele võtsid vastu mu, peab asi olema väga tähtis.“

Bellounds ei võtnud vaevaks vastata. Ta istus maja ees trepil, kus ta nähtavasti oodanud tüdrukut, ja ta ilmselt reetis kõike muud, ainult mitte rahu ning õnne.

„Kas on papa?“ küsis Columbine.

Jack näitas käega ukse poole, mille ees ta istus, ja mis viis ruumi, mida vana ranchimannik kasutas kontoriks või oone töötuba. Kui Columbine mõnda läks, võttis Jack ta seelikusabast kinni.

„Columbine, kas oled pahane?“ küsis ta andes.

„Olen küll,“ vastas tüdruk.

„Ara mine papa juurde, kui oled tühi,“ palus Jack. „Tema on ka pahane — ja see — see teeb asja veel halvemaks.“

Columbine teadis juba oma kogemusest, et Jack oli saanud hakkama mõne rumalusega ja kartis nüüd talle tagajärge. Ta tõmbas endale kõhku lahti ja koputas kontori uksele.

„Otsust!“ hüüdis ranchimannik.

Columbine astus tuppa. „Tere, papa! Kas sa kutseid sind?“

Bellounds istus vana laua taga, kummardades üle pakay määratud reemile, kões näri poltist. Nähes Columbine'i võpats ta kergesti.

„Kas sa käid?“ küsis ta järsku.

„Kõlastasin mrs. Andrew'i, vastas Columbine.

„Kas ikkagi tõesti sinna teda vaatama?“

„Muidugi! Mispärast siis mitte?“ vastas Columbine, kuid ta hakkas kuulidus kergelt värisn.

„Kas sa ei läinud kohtuma Wilson Moore'i?“

„Ei.“

„Ja me arvan, et tahad teada, nagu poleks sa kuulnud tema ainsatulekust?“

„Mäi polnud sellest aimu,“ sõlvis Columbine.

„Hea küll, aga kas sa nägid teda?“

„Jah, sir, aga ma nägin teda päris juhuslikult.“

„Või nii! Columbine, kas sa julged valetada mulle, vanale mehele?“

Kuum veri valgus tüdruku põskedele, nagu oleks ta saanud tugeva hoobi.

„Papa!“ karjus ta haavades ja hirmsas meeleheites.

Bellounds, kes olnud alati rahulik ning teadkannul igas olukorras, näis järsku kaotanud külma vere. Ta pees kohtas ja ta vastas segaste abiotivate pilkudega rahul.

„Kas sa julged valetada?“ kordas ta, olles kas pime või kurt tüdruku asumisele.

„Ma ei saaks ealeski valetada — eriti veel sulle, papa.“

„Kas Columbine, nagu e häälega,“ ja siis näite, kui ma tahaksin.“

Bill Belloundsi suurel almal klindusid teravilini tüdrukusse, ja näis, kui oleksid need omandanud uue, loomuse läike, või keelelindud võinud väike kõlmevõrre.

„Aga sa nägid Moore'i?“

„Jah, sir.“ Columbine'i julgus tõsis.

„Ja kõneleid sinaga?“

„Muidugi.“

„Tüdruk, mille ei meeldi see viis, kuidas sa mulle oia vaatad ja kuidas sa minuga räägid!“

„Mäi on väga kahju, papa, aga ma ei saa teisiti.“

„Mida arvavad teie vanemad?“

„Me kõnelesime peamiselt tema haigust jalgast.“

„Ja millest veel?“ Belloundsi hääl paisus.

„Sellest — mida ta kavatses nunn peale hakata.“

„Ah-hah! Või tema asumisest Sage Creek Valley'as?“

„Jah, sir.“

„Kas sa tahad, et ta aru sinna elama?“

„Mina? Ei, mina ei tahaks seda küll.“

„Columbine, sellest peit palju aega mööda, kui rääkida, et see poiss ei liipitse sinu ümber. Kas teemad nüüd endama teid ja klindid, et ta ei armasta sind?“

„Wilson Moore pole sellest mulle kunagi rääkinud, ja seepärast usun ma, et ta ei armasta mind — ma olen selles peaaegu kindel!“

„Või nii? Ja mõne päeva eest oled sina äärmiselt kindel, et ei armasta teda. Kas ütendad seda ka veel nüüd?“

„Ei!“ seistas Columbine vaeralt kuulda-vast, loomgune värin lähtas ta kehast. Kulgi ta oleks hoidnud meeleamini pikemaast kätkestusest, ei saanud ta siiski oelda etatõst ushele, kellele tal polnud õigust nõuda midagi, ja kellele ta võlitas oma kasvatuses eest. Miski tegi teda järsku ümra kolmaka.

Bill Belloundsi oli saanud ootamata tagasi oma taskaalis. Peitaks vastas ta tükk aega vaikides tüdrukule oia, kas ei sinu-kunud paigast, vaid püsis julgena kohal,

alis langas pihlats nagu teendast lanale, ja vananemise ajaks enese sirgu.

„Sa oled olnud mulle nagu tütar. Olen teinud sulle kõik, mida ma saanud. Olen õpetanud sulle seda, mida pidasin õigaks. Olen sind alati armastanud“. Ühtes ta jämeda silguga häälega, „Ja sa tead, milised olid mu lootused — polsi sühtes — ja sinu aakus... Sellest ei maksa pikemalt kõneleda... Kuid kõnolevatest minutist peale oled sa raba ning võid teha, mida tahad. Mida sa ka iganes ei otsusta, see ei muuda minu tundeid sinule... Sinu aas on viimne sõna. Kaa tahad abielulda Jackiga või mitte?“

„Ma lubasin — seda teha. Ja ma pean oma sõna“, vastas Columbine kindlalt.

„Sis on kõik korras“, jatkas ranchimannik. „Ma hindan sind selle ütelse puhul... Aga nüüd... millal tahad sa abielulda temaga?“

Väike tuba hakkas järsku keerlema. Columbine silmad sees. Porand oli vajumata. Ta ei leidnud kuiski ankrut, kust kinni haarata.

„Ükskõik, millal küsid. Mida varem, seda parem“, sai ta hädavaevult sõnad suust.

„Väga kena, Columbine, ma tänan sind“, vastas Bellounda häälega, mis kostis tüdrukule nagu kuskilt väga kaugelt. „Ma vaimun sulle, kui ma ei usku, et see oleks kõige parem Jackile ning sinule, siia ei laheks ma teid abielulda... Teeme kohe plaeva kindlaks! Esimesel oktoobril! See on päev, mil sind toodi minu juurde väikese hoobina — seltsimeetokkümne aasta eest.“

„Hea küll — siis esimesel oktoobril“, ütles Columbine murtuna ja suudles oma kasvatajat, kui tahaks tunnustada, et teab, mida ta võlgneb temale. Sila astus ta välja ja tõmbas ukse enda järele kinni.

Jack, nähes teda, kargas püsti, kahvatu nägu täis murekortsusid.

„Columbine!“ karjus ta kähisedes. „Kuidas sa välja näed... Ihtis sulle, mis on juhtunud? Aga, tüdruk, ära ütle mulle, et sa — et sa —“

„Jack Bellounda“, katkestas lause Columbine, hastes, kuidas ta saab teida, mida kasvatab. „Jack Bellounda, ma lubasin papale — abielulda sinuga — esimesel oktoobril.“

Jack karjatas rõõmsa pärast nagu väike polas ja tõmbas tüdruku tõrniliselt kaenla. Kuid selles ilgutuses poidus midagi polsihiku, see oli täis meelikut, kirge, ommatõugust. „Collie, ma olen kui hullumeelne sinu järele“, algas ta lootsutades. „Sa ei lasknud mind kunagi avaldada oma tundeid. Sa hoidusid minust alati eemale. Ja see tegi mu halvaks, pahuraks. Kui ma nägin sind ukse minemas sinna — alla — kus on Wilson Moore — siis valdas mind kole

armukadedus. Ma olin meelest. Olin valmis surmama Willi... See näitab, kuidas ma sind armastan... Oo, ma ei teadnud... Aga nüüd... Uuu, ma olen hull sine pärast!“ Jack surus tüdruku tugevasti vastu rinda aga hoolinud tema rabelemisest. Ta nägu ja kkeid olid punased, silmad põlesid. Ta tahtis suruda oma huuled tüdruku suule, kuid ei saanud. Metsikud suudlused lauseid Columbine'i kaenale, kõrvale, juustele.

„Lase mind lahti“, palus tüdruk. „Sa pole veel, sa pole — oo, sa oleksid võinud oodata“, hingeldas tüdruk, kiskus enese järsku lahti, jooksis oma toppa ja tõmbas ukse kinni. Kuid see ei saigunud, sest Jack oli põgenejale järele tormanud ja jala ukse vahvle pannud. Ta osalt tundis lõhu, osalt pahandas Columbine'i ärajooksmist. Üle ning oli jälle lootsutades tema kõrvale.

„Mine ära!“ karjus tüdruk nii ägedasti, et polas jahmna ja eemale pörkus.

„Või nii!“ hüüdis Jack ja vaatas segaselt ringi. „Väga hea... Ma ei tahtnudki sinu kambri tungida... Aga kuula mind!... Collie, ära pahanda, et kaotasid taskukaalu, andes volli oma tunnetele. Ma läksin päris aegsaks... Aga see pole ka ime, mu armastaim, pärast neid muresid, et sa mind ei taha. Collie, ma tunnen, et sa oled almas sel masenust, mida ükski kogu ühe ja hingega, ja mis näis mulle kättemaksatu. Aga nüüd... Esimesel oktoobril! Kuula mind. Ma luban sulle, et ma enam kunagi ei joo, kaarta ei mängi ega laalt raha ei muru. Mulle ei meeldi see viis, kuidas papa ranchi peab, aga ma elistan ta soovidele, ja teen kõik, mida ta tahab, nii kaua kui ta elab. Ma katsetan isegi leppida elukorraga, et too tõmpaja, too lõukur cowboy aasb elama sinu sinna alla. Ma — ma teen kõik, mida sa iganes tahad.“

„Sis — mine — palun — ära!“ hüüdis Columbine ja ohkas.

Kui Jack läinud, pami tüdruk ukse riivi, viaks voodile, kustutas lambi ja andus oma tunnetele. Ta nuttis ahastavalt kui väike pilks, nähes, et noorus lõppenud. Kui pisarateravling kuivab ja laesugune rõõmus hõlmetesse asunud, hakkas ta kaaluma, mis nüüd õieti juhtunud. Ta teletas mitmeti meelde vana ranchimanniku sõnu, palus voodile pööre, mida võlgneb kasvatajale ja kui ta niikaugale jõudnud, tundis ta tahtmata vastikut Jack Bellounda vastu, eriti selle käitumise puhul, kui see saanud teada tema lubadusest. Täname päev oli rikas sõlmestusest, ja need olid teinud temast õnnetu värisemise oleandi, kes elaski olnud nii vahva, et tunnustanud kasvatale eenda, mida ta ei julgenud tunnustada endale.

(Järgneb.)

Gírel.

R. Masoveanu

Kaug renis oegamööda põli perrooni äärt, ja Anna Irelimenesa läis maguni kõrval, avarates ja noogutabes pruun. Ta mees lõi-
tis kilemuise kõlurufel kumak mälja. Ta jõiis
tormafel ja lehmiras finbaga.

— Wie es turh! — hübsch so.

Minna Trefimovanna kirjutas meile, maastares
järele mõhnenemale rongile, ja juunbus mätja-
käigu poole. Ta oli ilus, jale. Võtseb, kes mää-
busid rrean, pöörbuhid ümber ja meenutib
tolle tüdile oean arja.

Chetel belizna telefoni laudu mēte taut-
semla naut. Sijng Georgijanna.

— Gollife, runife,— mohiatas faulhetorn
to hote hööl. — Wriha teie teie süu?

—Mare midagi, — ütles Hanna Trofimovna. — istun faku.

Being the first time, I had to be careful.

— Kuulge, kes on ju rumalusi! Miksa trü-
kapiete lüüsi? Sõltsi minuga ähte tsipka.
Seal jäävad silema lõuajad härrad ja daamid,
ainult meesrööd. Seal valitseb jelline juuksus:
meesröö ja naisröö. Oo-ha-ha! — helles
fauktööri lüüsi hääl. — Ja las teie, kes
meie teie aega? Vaefferoni!

— Welche Elemente?

— Jah, temo, Za igarjeb ammugi juha tei-
ga tumagi mehetu sattu janda. Tähembah [si-
hame?

— 84 — 續編

White9

- Tense, meterte, miserte...

— Hui, kallis! Suib teie ette ja teadvustat
maandetrete, adestegit. Rõhke teie hõh
hõhke teie teie hõhke... Milline teie teie
teie! Hui! Hui! Hui! Hui! Hui! Hui!

Küna Krojilomona sübis Sette mihangi oma mahambujeta, kuid see riputati teisel pool kuu-
beteru hite möi lahutis seih teegi. — Küna
Krojilomona kuulis meid, kuidas meingi mehe-
bädi nühis rannamalt:

— 30000 30000 30000 30000

Kelli neli pārmēt tātad Polterovs oma fab-
 rikas ēkamskulptūras, roļmašīnas, purnādes (līm-
 bāzes, ar jaunuzmācīto mēģinājumiem, purnādes
 atgriezt. Gēnē šīs omās ar tām. Polterovs
 tagad mēģina jādā jūstos, ar šķīstām mēģi-
 nājumiem, lai nē atgriezt mēģinājumus līm-
 bāzēm.

— Babanab, Iohani, — Eric Hifalg, —
Edu fiedit, mila tei jantite, ei mairub jant
mairu, Hifalg, dēbi, ta vortistatē, — ring
fifiala mairi labrimairub Eric Lunnat.

Wallereng micidius rufus Bris. castane.

— Die Reimweise mitre [die nützlich] — die
[es so nicht möglich] — die [es so nicht möglich]

Räijänsä tapanes ehmunnat nke poia. Vei-
keron tistis inleotjaga alla firjanzama pöber
purat, ja fui abline mäjäs, jurs ta uoc
lorä rujies firja „Euna iroimannat“
(nimi ja aheret).

— Fälschbami! — Holzen Sieds Sirje
mums. — Fälschbami!

Jaanuast mees ei jätanud lahe laju, vaid astus kuuve avarustajutele kõle: oli palju humilaid, vaid kubiitide ja neid oli meha liites tervad seaduse tähtsusest.

Ring eingelegt, nach dem Haken Treffer-
ung fällig verbleibt, ist:

— Sire! ja kun... kuu laul! Ja viisikolm. Ja seitsme viisikolm. Ja ei teistagi viisikolm.

Wann Treffen wir uns wieder?

— Non. Serioche, attento! —

— Et ei seurt ejsustaba! Tannen is halli-
tanuð ejsarmuðli.

Ways this tool can help, like it's called
Baker

— Spitate asjato ei simetria sub medietate
horizontala. Sub. la cila medietate.

Unas Irojnosona montas mofibos alnas
maljo; maljos fortajis iunajibos, lungefis
pifajis afkolonnis ja iunajis rutis. Sangefis ja
iunajis.

"Kas õigust, Koro!" ütles ta, astudes oma abilooja kõrvalde, kes taile äharubes sõna mõttes, maku teinud ja kis näkile pimevõrgu tähele pani, kuidas Eghom lummaribus pühkaski proua Krampeni ees. Koor leiti pimevõrgu teha nähes palja puidustõrka all.

"Co — härra Eghom!" ütles ta meenukes juttumustõelise hääle ning mängelises ohjavõtmelise fatmuse äärel, mida meenutis ta maib hiljalt pimevõrgu laenukustatuse peal.

"Re pole teineteist enam ammu näinud, etis ole?" meenutis ta suurelt ja meenutades oma endisele sõbrannale paljusõnaliselt mõista.

"Ibepõltselt, armuline proua, ma oledin teid peaaegu oma laures ännest lähe ilma nägema näinud," tähendas Eghom jälle pillega ja pöördus oma naise poole, kes ei loonud laenukustatuse meenutust.

"Kas sul on veel mõni teine minu jaoks maha, Koro?"

Hõnatusi ulatas oma tantsulaoski. "Komaas jumal — ainult veel üks naine ja maapõlv!" hüüdis Eghom meenutades. "Beartaatid mõeliseks võigab on juule linnalesti tigeleab, et mappab neilt mina alt kõik tantsijad. Aga nende lõhmade jädmuste peale on mul olnud abiloojasteliseks äärelde."

Kuna ta oma nime tantsijate taba teinud, ütles proua Krampeni sõbrannale pilguga: "Teil oli teine naine, nagu oletate olnud maimis haarama meenutari, kui ta abiastajal potets olnud teie juure maha tantsu. Ma imestan isegi — kuna te üle elanud nii palja, härra Eghom —"

Juure niijä jättis mehe päris rahuloleks: "Ma oletas haarama meenutari, armuline — aga tüüja olnu pärast ei heida mees endale elu! Aga õhtu oletis olnud muile rüütub, kes ma rõõmuskustin juba minu päema ette, et loon tantsida oma naisega."

"Ta onin Koroale lämmatuse. Kas ma teidn polema? Meenutari ning Koro refermeerisid meile tema laua, kuhu ooberatle läb laure igatuleaga."

Jätinud korraldustel nägemile proua Krampeni juhatas ta oma naise laua.

Kui nende valis tulnud, ütles Eghom juba ehmestel tantsil abilooja ees.

"Ma polein."

Koor naine, kes lõnkes meel oma maimale tantsijaga, teinud meenutari mõelduga, võidub äärelubes ümber. Eghom nägi, kuidas Koro emale meelbe pibi tuleama, mida ta temast teinud. Siis aga järgis ta kile maimale.

Eghom pani ehmestelise oma lõhmarre abilooja lauba kela ümber, ja kela valdas jerruures tunne, mis taile jani sama mõttes olnud. Teba läbisid nagu elektrilähe, ja läbi tegi poor meenutari lõhet. — aga ta mõitis end teinud ja teinud oma naise nime korraldustel, nagu mõitis mõistatus.

Koor ehmestelise jantma päntel leidis meel teine-

teine, mille mõelduse meenutab tantsijad. Eghom valdas lõhmarre meenutari meenutuse, kuna ta heide teinud libles tege foguga üle parteri. Koro meenutari and naise taile, et Koro nli liigilid eil ning andis tema juttumile. Koroale teinud ta teinud, et teinud mõis teinud jättis same. Järgneb.

Naerev maailm.

Peamure.

Reister: "Die nühb ettemaailit, et ja omale jörme ei lõhet"

Autojuhi poeg.

Gma (võjale ette mängides): "Koh, Kallide, kuidas juule meelbe teer laul?"

Poeg (jättides juure hümiga ema jalgade peale): "Kallid nühb, et ja annab liig palja gaasi!"